

Anders Nielsen: Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) appellerede til den Forhandlingsvillighed, som sædvanlig er til Stede her i Tinget. Han sagde: Vi pleje altid at se at enes om at komme til et Resultat. Jeg har fra min Side antydet Vejen og Maaden, ved hvilken vi skulle enes om et Resultat for det ene Forslags Vedkommende, men det forpligter jo ikke til, at vi skulde enes om et Resultat for det andet Forslags Vedkommende. Forhandlingsvilligheden er og kan ikke være af den Beskaffenhed, at den kaster sig over alt uden Hensyn til, om det, hvorom der føres Forhandling eller tænkes ført Forhandling, er denne Forhandling værd, og det er netop det, at vi finde, at det første Forslag, om Bidrag af Statskassen til Understøttelseskasser for arbejdsløse ikke er, at det ikke egner sig til Grundlag for en Forhandling, der bærer henimod en Løsning, saaledes som de Herrer have forestillet sig det.

Det ærede Medlem sagde, at Forholdet var ganske mærkeligt, og hvis en Mand var kommen herind i Salen som Tilhører — der har for Resten været mange Tilhørere under Forhandlingerne i Løbet af Dagen — vilde han have faaet det Indtryk, at det var de Herrer Forslagsstillere, der sad paa Anklagebænken. Ja, saadan noget kan den ærede Ordfører jo sige, men jeg ved ikke om han tænkte, at det var den Gang, det ærede Medlem for Horsens (Lyngsie) havde Ordet, at Situationen var den, at det var Forslagsstillerne, der sad paa Anklagebænken. Det ærede Medlem for Horsens angreb mig meget heftigt, brugte Udtryk om min Tale, om dens Form og Indhold etc., som viste, at det var ikke den paa Anklagebænken hensiddende, der talte, det var Anklageren, det var Angriberen.

Det ærede Medlem paastod videre, at han havde ikke sagt, at det første Forslag, som jeg kalder det, ikke burde gennemføres, at det var ikke saadan lagt til Rette, at det kunde gennemføres, og derfor heller ikke burde gennemføres. Nej, det er rigtigt, det har det ærede Medlem ikke sagt ordret, men i Realiteten har han vedkendt sig det absolut. Det ærede Medlem vedkendte sig, at det ikke egner sig til at gennemføres, som det foreligger, og hvis det ærede Medlem nu vil søge at gaa bort fra denne Erkendelse, saa skylder han virkelig, saa forekommer det mig, at afkræfte den højtærede Indenrigsministers Kritik af dette Forslag. Det havde været

nok saa nyttigt for et Udbytte af Forhandlingerne — naar det ærede Medlem ønsker dette Forslag gennemført, og vil virkelig forsvare det — om en Del af den Tid, han selv har brugt, og som hans Meningsfæller og Kolleger brugte baade i Eftermiddag og i Aften, hvor bleven anvendt til at afkræfte den højtærede Ministers efter mit Syn sønderlemmende Kritik af dette Forslag. Det er ikke sket.

Det ærede Medlem sagde, at vi vilde gaa bort fra Princippet „Hjælp til Selvhjælp“. Det var netop det, de vilde have frem i deres første, det almindelige Forslag. Det er aldeles ikke Tilfældet. Saadant er ikke antydet fra vor Side. Jeg sagde i Gaar, at det var min Overbevisning, min Tro — om det ærede Medlem vil skelne derimellem — at dette Spørgsmaal kun vilde kunne løses ad Forsikringsvejen, og maaske til sin Tid, naar man har fundet en Form for en Løsning, da tillige ved Hjælp fra Stat og Kommune, men ikke paa det Grundlag, som her forelaa. Og jeg kunde have gaaet videre og sagt, at det var et Spørgsmaal, der var værd at tage op for den Kommission, som jeg har Grund til at tro vil blive nedsat angaaende Folkeforsikring. Det kunde være rimeligt, om denne Kommission tog denne Opgave op.

Til det ærede Medlem for Horsens skal jeg sige, at jeg var tilbøjelig til i Eftermiddag at tro, at han havde hørt fejl af mine Udtalelser, skønt den Sikkerhed, hvormed han talte, maatte jo udelukke dette, idet man maatte gaa ud fra, at han havde forsikret sig om, at han ikke havde hørt fejl. Men at begynde med, troede jeg, at han havde hørt fejl, og det er jo tilgiveligt, det skal i alle Tilfælde ingen villigere end jeg indrømme, at man kan høre fejl. Men at det ærede Medlem kan læse fejl, læse i den Grad fejl, som han præsterede Bevis for ved at læse af Rigsdagstidenden, det havde jeg dog ikke troet. Det ærede Medlem læste, maa jeg læse op en Gang til, thi det har dog nogen Betydning at paavise den Maade, hvorpaa han søgte at bruge mine Udtalelser det har Betydning netop i Forbindelse med det Formaal, som jeg tror det ærede Medlem har med sin Talen om disse Emner, og derfor vil jeg ikke lade Vaabnet henligge til Brug for det ærede Medlem uden at gøre Forsøg paa at sløve det, inden det bliver brugt alt for meget. Jeg udtalte i Gaar: „Det er fuldkommen rigtigt, at den Tanke, som ligger til Grund for dette Forslag, beskæftiger Politikere og Nationaløkon-